

ENTREVISTA A ALEXANDRE DEULOFEU (1975)

Transcripció realitzada amb el programa Whisper d'Open AI i posteriorment revisada.

Cara A

... de Veneçuela. Una cosa molt sèria, enteneu? Allà hi havia representants de la banca, representants de la premsa, representants de la indústria, representants de qui? Mira, dir-ho sembla que fa riure, però és veritat, enteneu? I allà, no sé pas si els veuré aquestes fotografies, però em varen fer fotografies amb totes les personalitats d'allà. En un moment surt un senyor i diu... Bueno, ara al senyor Deulofeu li farem una... A don Alejandro, em deien. A don Alejandro, lo vamos a fotografiar junto con el presidente de tal y con el presidente de cual. Em van fer 10 o 12. Ja veieu com va anar això de Veneçuela.

A nosaltres ens han xiulat a l'orella de que volien proposar-lo pel Premi Nobel de la Pau.

Sí, és veritat, això. Aquesta, la... Home, no sembla que... No, no, no. Us ho dic a vosaltres perquè és veritat. Els representants aquests de la Pau Mundial de Veneçuela, aquesta delegació, diu, home, vostè és molt important, vostè es pot proposar pel Premi Nobel. Així mateix, jo... Bueno, bueno, cert. Això és veritat, va anar així.

És delegació de la Pau Mundial.

Sí, és una delegació del consell aquest de la Pau Mundial que hi ha a Helsinki. Això és una delegació de Veneçuela.

A veure, cal que et digui el que fa, eh. Veig que hi ha cinc espais que tens posat. Sí, a veure. Nosaltres hem llegit una mica el que són les vostres memòries. Sí. Ens ha semblat, que de fet ja ho he explicat una mica, que vau tornar... o sigui, que vau quedar una mica decebut de la política, i fins i tot vau tornar amb el convenciment de no tornar-vos a ficar mai més. Sí. O sigui, sou un home políticament desenganyat?

Mireu, jo, resulta que políticament, ja us ho he dit abans, sé com han d'anar les coses. I quan un sap com han d'anar les coses, ja no hi pot anar ni fer res, jo. I com han d'anar les coses? És la pregunta lògica que em feu, no? Com han d'anar les coses? Ara, dintre del país nostre, eh, dintre del país nostre ens trobem, com us he dit, al final de l'imperi espanyol. Ara nosaltres ens trobem en aquesta fase de decadència inevitable, que fatalment, si no es coneix la matemàtica i la història, poden venir catàstrofes com les que han passat, enteneu?, i que ara pot venir en morir-se en Franco, una anarquia, una guerra civil, etcètera. Però això no afavorirà res ni resoldrà res. Irem baixant cada vegada més de nivell. Aquestes caigudes aquí faran que la intervenció alemanya encara sigui més efectiva, fins que finalment irem a passar sota l'hegemonia alemanya. Ara bé, hi ha un altre punt molt important aquí, que és aquest aspecte d'aquesta hegemonia alemanya. Com ja us he dit, aquesta hegemonia serà una hegemonia... de caire paternalista, i els alemanys seran els primers que afavoriran, dintre aquest gran imperi alemany, la formació d'estats federats que es lliguin amb l'analogia de cada país. O sigui, vindran aquí i allà primer tindran interès... en acabar de fer desaparèixer tots els restes de l'imperi francès i de l'imperi anglès. I els vindrà molt bé crear dins d'aquesta gran federació un estat bretó, i un estat

occità, i un estat d'aquí, etcètera. I el mateix passarà aquí a Espanya. També tindran interès en que desapareguin les últimes restes de l'imperi espanyol, i tindran interès en afavorir la formació, per exemple, d'un estat català, i d'un estat gallec, i d'un estat basc, etcètera. Ens ho afavoriran, això. I així és a tota Europa. Es dirà que haurà de formar un gran imperi federal. Ara bé, dintre aquest règim, nosaltres serem un agent d'excepció. Catalunya serem un agent d'excepció per la matemàtica de la història. Per què en la matemàtica de la història per nosaltres hi ha el primer cicle que us he dit, que és el que s'aprofita de la cultura ibèrica. La cultura ibèrica agafa 1.700 anys exactes, i després, acabat aquest primer cicle, s'inicia el segon, que és el nostre, diguem-ne el de la cultura romànica gòtica, que aquest s'inicia al voltant del 800. I el 800 arribarà fins al 2000 i escaig, que és quan s'integra ja l'imperi, no? Vull dir, aquest segon cicle. Dintre d'aquest segon cicle, és quan s'ha perdut la gran cultura romànica gòtica, que és la nostra, i que tot ha nascut d'aquí, Catalunya, que ens ha sortit d'aquí, això no s'ha parlat encara. En fi, tota la cultura... O sigui, quan he anat precisant allò dels centres, la conclusió va ser que, òbviament, és aquí l'Empordà i el Rosselló. I l'Empordà i el Rosselló s'inicia aquest gran procés creador en tots els ordres de les activitats. És a dir, el mateix literari que són els trobadors, els primers trobadors són de l'Empordà i el Rosselló. I el sector musical, que també són ells els que el porten. En l'aspecte filosòfic, en l'aspecte científic, en tots els aspectes de l'activitat romana, tot neix a Catalunya. Ara, aquest volum que publicaré, que serà el setè de la matemàtica de la història, que faig un resum de totes, de cinc volums, per activar la cosa, jo els he dit Catalunya, mare de la cultura europea. Perquè tota la cultura europea ha sortit d'aquí a casa nostra, en tots els aspectes. I, per tant, aquest fenomen..., ara, quan ve el tercer cicle, el tercer cicle de totes les cultures és el de renaixement. No es crea res de nou, sinó que es torna a anar a les fonts del segon cicle, i es tornen a refer tot això, i es tornen a estudiar, i es tornen... O sigui que, de fet, serà l'estudi de la nostra cultura. I, com que això els alemanys ja ho saben, això, seran els primers que ens reconeixeran que de Catalunya va sortir tota la cultura d'Europa. I aquí passarà una cosa, el que ha passat amb el cicle de Grècia, que el tercer cicle, que és de renaixement, el que se'n parla del renaixement, passarà el mateix amb la cultura europea, o sigui que el renaixement serà a Catalunya. O sigui que el pervindre d'aquí és magnífic, però d'aquí 300 anys. Quants anys, més o menys? 300 anys.

O sigui, diríem, això a nivell de poble, no?, això a nivell de comunitat, a nivell de Catalunya, és bo. I a nivell de classes?

A nivell de classes, home, a nivell de classes, què vol que us digui, arribarem també en una situació bastant... S'arriben tots els imperis en aquestes èpoques que no són de capitalisme i flotar, sinó són més de domini de la classe mitja. Desapareix aquesta divisió absurda, enteneu?, i queda una cosa equilibrada. Si vaig a posar l'imperi romà a l'època de Trajà, només hi ha benestar, hi ha la classe treballadora, els industrials...

A, E, I, O, U...

...exacte com això, això que us he dit abans, que és el que vaig explicar en aquesta conferència que vaig anar a la segona conferència a Caracas, doncs el camí és precís d'una manera claríssima, o sigui, primer hi ha aquest règim feudal, amb tot el servilisme i l'esclavatge, al segon que aquesta classe es va alliberant, passa a aconseguir una classe mitja, tercerament aquesta classe

mitja amb el comerç i la indústria, part d'ella s'enriqueix i aconsegueix una d'aquestes classes de la riquesa, mentre que l'altra classe que és la classe mitja. Finalment aquesta classe mitja resulta que amb el progrés industrial i comercial, una minoria capitalista va acumulant tota la riquesa, aquesta classe mitja s'empobreix i passa a constituir una classe proletària i arribem al règim de capitalisme i proletariat, que és quan s'inicien els imperis. I dins dels imperis el règim de capitalisme i proletariat s'ha mantingut en l'època de gran expansió de l'època federal, però quan s'entra a la fase absolutista, ja llavors desapareixen els poders centralitzadors que els segueixen, per unificar-ho tot, i desapareix altra vegada la divisió entre capitalisme i proletariat i es torna en un estat de termes d'equilibri.

Perdoneu, aleshores quan s'ha complert tot un cicle d'un país, es torna a recomençar amb el mateix ordre?

Exactament, exactament, i amb el mateix règim polític i social. O sigui que ara, per exemple, veieu aquesta primera fase que jo he dit de gran creació, la fase federal, la fase de fraccionament demogràfic en què no hi ha imperis, sinó que cada ciutat és una ciutat-estat independent, que és l'època de fragmentació política i creadora. Quan s'inicia l'època imperial, el primer imperi fa passar primer la fase federal o la fase absolutista. I la fase absolutista vol dir que des del punt de vista polític la personalitat desapareix, perquè l'individual no té intervenció amb l'estat per res. Doncs bé, quan ve el segon imperi per completar aquesta època imperial, aquest ja el torna a sotmetre al poble el règim de servilisme i esclavatge. I quan s'acaba el cicle, tornem a trobar-nos amb el règim de servilisme i esclavatge, amb un sentiment religiós profund, perquè s'ha produït un nou sentiment religiós, i en aquell moment tornem a trobar-nos exactament igual com el primer cicle del cicle, amb un règim de feudalisme i de feudal i sacerdotal. Llavors torna a repetir-se.

El nom del govern, o sigui, diríem, la gent, a nivell proletari, tant pot estar sota el règim d'actualment d'Espanya com el de Rússia, no?

Ah sí, és clar.

O sigui, això no té res a veure.

Bé, repeteixo que Rússia i Espanya estan en un nivell per l'estil.

Exacte, o sigui, són dos [imperis més?].

Exacte, només canvia el nom, el nom no té res a veure. Com que en diguis comunisme, com que en diguis aquí, que en diuen... no sé què en diuen aquí.

Doncs, o sigui, diríem...

De fet, la situació...

Exacte, tant Espanya com Rússia s'estan acabant.

És clar, s'estan acabant.

O sigui, que el poble està en el mateix estat de servilisme, tant aquí com allà.

Exacte, exacte, exacte. I després d'això, hi ha una diferència només de què? Nosaltres anem a entrar en el tercer cicle de la cultura nostra. I ells en el segon, la cultura d'eslava. I aquells van entrar en l'època en de màxim poder creador dels pobles. Allà es podria fer una veritable cultura nova, enteneu, de plenitud i tal, però a base de... no de documents, sinó a base de que els estats eslaus completament independents els uns dels altres, no sols independents, sinó que les ciutats també ciutats independents seran, seran ciutats-estats independents. I nosaltres anem a entrar en el tercer cicle, que serà de renaixença. Que ja ho dic, des del punt de vista nostre és ideal, perquè...

I les relacions que pot tenir entre els alemanys i els americans, quines poden ser?

Sí, mireu, jo crec que ara, desgraciadament, no coneixent-se la matemàtica de la història, passarà el següent. Els Estats Units ja s'està veient, això que jo dic, la gran depressió, ara més s'està veient encara, avui i ahir, que veieu que el Parlament americà allà no es vol embolicar a donar més capell, no volen sapiguer res de la guerra. És el que passa sempre en els imperis, quan han de seguir la seva gran depressió, ja des de [?], aquella hegemonia, ja l'han perdut, i van a caure de manera vertical i passarà aquest desastre. Ara bé, és molt possible que abans d'aquest desastre, ens trobem que hi ha Rússia i Xina. Xina és un imperi nou, que es va formar després de la guerra del 12 de l'època, que es diu la República Xinesa, que era la fase de cautisme, de desintegració central, i llavors comença un poder personal, i ràpidament unifica ja tota la Xina, i ara la Xina està en aquest seu primer procés d'expansió i agressió. Xina serà invencible, en aquests dos segles aproximadament que tindrà aquest gran procés....

Això hauria de gravar i no ho grava. I per què no ho grava? A Vietnam serà el desastre militar dels americans?

És clar, sí, sí, ja l'és. Ja l'és, ja l'estàs, ja l'és.

Pot haver-hi països que passin un gran desastre, com pot ser els alemanys, un gran desastre militar de les seves pròpies tropes, o sigui m'entén el sentit? la guerra del 14, eh?

Sí, sí, sí, va, que és el 18, és que no hi ha res més. El 14 o el 18? El 18 és equivalent al que els passarà ara als Estats Units.

Però allà els passava a les tropes mateixes, en el poble mateix alemany. Tot passava en un primer pla, però aquí no els toca tan directament.

Bé, perquè no ho veiem ara, perquè encara hi som, en això. Quan vindrà el moment de la guerra, llavors la lluita hi haurà entre el capitalisme i els proletariats. Llavors què hi haurà? Ara no es veu encara, però sortirà, això, enteneu? És una cosa que encara no va venir, això. Doncs la lògica és que passi això, que a Rússia vingui la guerra entre Rússia i Xina.

Vostè creu que pot venir-hi?

El que passa amb Rússia, lògicament ha de caure. Normalment, desgraciadament, el món va així, és la conseqüència d'un procés violent. Serà la conseqüència d'una invasió xinesa que Rússia

s'enfonsarà, enteneu? Els xinesos s'apropriaran de tota la part de l'Àsia, la Sibèria, etcètera. Però Rússia quedarà independent perquè passada aquesta fase de fraccionament demogràfic. No hi haurà un domini xinès, sinó que els xinès es quedaran fins allà. I després, el més probable, això ja més endavant, és que vindrà el xoc entre l'imperi xinès i l'imperi alemany, que ja serà constituït completament. Ja es trobarà en la seva plenitud. I és probable que vingui aquesta lluita. Bé, ja hem xerrat molt ja aquí. Ara hi ha una altra cosa molt interessant a dir. Jo estic convençut que els egipcis, que van arribar molt més endavant que nosaltres en tots els aspectes científics, culturals, etc. Jo tinc el convenciment que els egipcis coneixien la matemàtica de la història. Perquè les prediccions que s'han trobat i que es van descobrir ara en la gran piràmide, la piràmide de Khèops, fan les prediccions del que ha de passar ara. I les prediccions que fan són exactament igual a les mateixes que jo veig que em surten a mi.

Com s'ha sabut això?

Home, perquè s'hi està treballant. I van sortint constantment obres sobre aquest aspecte. Jo precisament... Ara, les prediccions de la gran piràmide, un llibre que el vaig comprar a Caracas, precisament, però que aquí hi ha de ser-hi també. I després un altre que encara és més interessant perquè parla de les profecies. De les profecies de... de... de... d'Ezequiel, de les profecies de Durant, de les profecies d'aquesta sèrie de... d'aquesta sèrie de sants de l'Església que aquests, de fet, ho van treure tot d'Egipte. Jo estic cansat d'enraonar. Això és molt interessant d'explicar.

Això seria molt interessant de posar-ho una mica. O sigui, diríem, això que parlàvem ahir, a casa seva, allò del Perú, d'Egipte, això que hagin pogut arribar les civilitzacions a un nivell superior a la nostra. Això seria interessant, eh?, penso.

Què seria interessant?

Posar-li, no trobes?. Ara sí no esteu cansats, perquè fa molt estona que parleu i comenceu.

Home, què vols que us digui? Vosaltres teniu molta teca, què voleu anar fent amb tot això?

És veritat, ja tenim moltes teca. I ara, amb això que esteu decebut a la política, què recomanaríeu a la joventut d'avui que comença a remenar o comença a ficar en política?

Sí, com que jo parteixo d'aquest principi, jo l'únic que puc dir és que normalment, aquí ha de venir aquest renaixement català, s'ha d'accentuar. Perquè tots aquests processos tenen, el que jo en dic, la llei de les dues passes endavant i la passa enrere. O sigui, no és una cosa ascendent, sinó que pugues, ve un desastre, tornes a pujar més amunt, ve un altre desastre, tornes a pujar més amunt, o sigui que és una cosa escalonada. I per tant, nosaltres hem passat per aquesta sèrie de fases i estem passant. Vam tenir el primer amb la monarquia, per nosaltres va ser un aixecament, un pas molt important endavant. Cau la república, tornen aquests tius, amb el gran pas enrere. Lògicament ha de tornar a venir una passa endavant. Ara dir que vingui un desastre qualsevol, una de les conseqüències de l'altre segurament que aquí tornarem en un règim de llibertat, d'independència, d'autonomia, però serà una cosa que no serà definitiva. I tornarà a venir una altra caiguda i així anirem fent fins que... Ara sí, fos allò que diguéssim de la

matemàtica i poguéssim parlar amb aquests beneïts de Madrid, els hi podrien mirar, donar-los compte que l'imperi espanyol està liquidat, és una cosa que no falla, és pura matemàtica, pura veritat, pura història. Des del moment que està liquidat, ara tot el que fem aquí de lluites interiors és bèstia, perquè vosaltres ens voleu subjectar, per exemple, a Catalunya, nosaltres ens volem alliberar. Al final de tot això ha de ser que vosaltres heu d'anar perdent i nosaltres hem d'anar guanyant. Si ha de passar això, que no ens barallem, aneu concedint les llibertats a qui sigui aquí, si voleu d'una manera paulatina, però evitem aquestes coses. I és això el que seria interessant de la matemàtica, poder aprofitar-ho per evitar aquestes lluites internes que són terribles però que sense saber-ho són inevitables, perquè això no marxa res i nosaltres ensensem que hem d'anar endavant i si se sap quins són els que han de perdre, que tots afluïxueu els que heu de perdre. I evitem guerres.

Vos que sou gran, anys a venir, què veieu que pot continuar sobre això del romànic?

Home, això del romànic és una cosa que s'imposarà definitivament. Pràcticament està imposat ja a tot Europa, perquè a tot Europa han sortit ja obres d'autors d'arqueòlegs estrangers, si ja em donen la veritat. En Castelló jo ja t'he dit que us ensenyava com s'obre això. Jo l'escolto tot el temps. Jo vaig recollir en aquest volum que ja és editat o on va ser editat? 1948. Ja fa bastant temps. En aquest moment, jo aquí vaig recollir, a dintre hi tinc tot un capítol que el que dic aquí ho amplio. Els [?] van acceptar la nostra tesi de l'origen català romànic. M. de Meneque, François, en jardins deserts de París, va dir que el que s'havia de fer era fer un esborrany d'esquí, i que el que s'havia de fer era fer un esborrany d'esquí. M. de Meneque, François, en jardins deserts de París, gener de 1963, diu, jo vaig publicar el llibre el 61, el 63 ja surt una obra editat que diu és des de l'Espanya que l'art romànic entre França. Per l'idea que havia vingut de França aquest mateix, de París, que el coneix, diu, és des de l'Espanya que l'art romànic entre França. L'esborrany d'aquí, diu, és des de Catalunya que l'art romànic fa la seva aparició a la península Ibèrica. Aquest ja diu que l'art romànic dins la península Ibèrica neix a Catalunya, o almenys surt des de Catalunya. [?], professor de la Universitat de Lovaina, en les ordres de feta d'emollonatge, diu, a Catalunya els arquitectes cobreixen les esglésies amb volta de canó sobre torals i figuren entre els iniciadors dels sistemes de coberta de volta, i això la detenen romanes. En borgonya romana, diu, les petites esglésies de cada costat dels Pirineus són el testimoni de l'origen de la nostra civilització. Henri Faucillon a l'any mil. Foren les abadies del Monestir de Catalunya, on per primera vegada es posa sobre les normes de la volta romànica. D'aquí a Catalunya, a Madrid i a Batum, hi ha una obra de la ciutat romana, que encara ha hagut de sortir. El Reader Digest està publicant una obra que diu, Los monumentos artísticos de España. Aquesta obra l'ha feta a la Universitat de Complutense de Madrid, amb en Camón al cap com a director. Són els que han redactat aquesta obra dels monumentos románicos. Són els que han dit que el romànic ha nascut a la part pirenaica de Catalunya. Els únics que callen, és desagradable, són els d'aquí. No diuen pas que no, però no es manifesta. Tallen i és el pitjor silenci. La pitjor guerra. No diuen pas que no, però no es manifesten.

I en l'aspecte de la matemàtica, vostè creu que la cosa la podrà deixar llesta? O és una cosa que s'haurà d'anar continuant molt de temps?

Home, la matemàtica, jo crec que com que viuré 125 anys, em penso deixar-la llesta, sabeu? Em penso deixar-la llesta. I això un cop s'imposi ja estarà imposada. Ja ho veuran, això. És una cosa que no té volta de fulla. Si la gent s'interessa i llegeixen la matemàtica i llegeixen els meus arguments, ja veuran que no té volta de fulla, això.

Veient que aquí al país és difícil, que la gent és una mica de cap quadrats, no seria interessant poder anar a enfonsar amb aquesta senyora d'Alemanya o intentar obrir-ho amb altres països?

Sí, senyor, això ja és el que passa. Jo no tinc temps per dedicar-me a aquestes coses. Ara m'ha sortit això d'Amèrica, però res, perquè ha passat això. Però jo la meva intenció ja seria d'anar-ho a conèixer per totes. Jo aniré fent els possibles. Ara, aquesta matemàtica de la història va molt bé d'explicar-la des de Caracas, o des de Mèxic, o des d'aquests països americans que estan al marge, diríem, de la política de l'ultrapassat. I jo no vull que s'aprofiti la matemàtica de França per dir-los que França s'ha de desaparèixer, que s'ha de desintegrar i passi al domini l'alemany.

Els països sud-americans en quina estada es troben?

És un problema, això. És un problema que no té solució. No tenim prou base per poder afirmar-ho. Per què? El problema és el següent. A Amèrica hi ha hagut les grans cultures precolombines, que són les que van seguir exactament aquests 5.100 anys, cada una d'elles, d'una manera precisa i sense cap mena de dubte. Aquest és el que estava es veu, que jo vaig dir que estava amb lo de mèxic... De fet, ara estic preparant el volum aquest sobre Mèxic. Doncs, resulta que desapareixen aquestes cultures sempre en una època en què pràcticament desapareixen inclús les races i els pobles i desapareixen les ciutats, desapareixen tots, venen uns invasors, es fa una barreja i passen una època que no sé quant dura, que és el que es troben ara, amb falta de personalitat. Fins ara no són res més que deixar el que els van portar als altres. Ara, sobre aquests països, quan és que tornarà a venir una nova cultura? És això el que no tenim espai per saber-ho. És el mateix que allò d'Egipte. Allà mateix va desaparèixer la cultura egípcia, va desaparèixer el votant del Cent de Crist i des de llavors fins ara ja ho veuen han estat els anglesos, tot déu, tots el que han anat a dominar allà i per ara no es manifesta la personalitat.

Escolta'm, un, dos, tres, botifarra de pagès, en Bene és aquí, en Burgas m'ha deixat la camisa i la corbata i això no va anar bé, i avui tampoc. En canvi.....en Giró i la colla de Maricons, que ens estan donant pel cul, amén.

Però desgraciadament Israel ha fet ja la seva cultura, els seus tres cicles de la cultura hebraica...

Cara B

Estava parlant de que totes les cultures han tingut un centre, un bressol, una petita contrada, un cinc i cinc, i llavors vaig voler estudiar la nostra cultura occidental, i per tal precisar allà on havia nascut el romànic. Totes les obres de història de l'art, tots els historiadors, tots els teoristes, tothom ja donava com a més, com una cosa definitiva, que l'art romànic ens havia vingut d'Itàlia, que s'havien estat els monjos de Montecassino, els que havien transmès amb les

seves prèdiques, havien transmès el romànic per Europa, altres deien que s'havien sortit de la Lombardia, el fet és que tothom es creia que havien sortit d'Itàlia. I llavors va ser quan jo vaig voler-ho comprovar, per fixar exactament aquesta contrada, perquè amb les dades que donaven era enormement extensa i havia de tenir un origen més reduït. I llavors vaig fer el meu primer viatge a Itàlia i vaig anar de dret a Montecassino, convençut jo que allà trobaria les primeres iglésies romàniques. I vaig arribar a Montecassino i la gran iglésia de Montecassino, resulta que era una iglésia neoclàssica, no hi havia res absolutament de romànic. Inclús vaig mirar a veure que no hi hagués estat una iglésia que l'haguessin reconstruïda i per tant haguessin transformat el romànic en el nou estil, però no hi vaig trobar rastres de cap iglésia anterior. Llavors vaig córrer una sèrie de ciutats, de pobles del Laci, poblats del Laci, per veure si hi havia iglésies o capelles, i no hi vaig trobar iglésies romàniques enlloc. Vaig tornar a casa amb el convenciment que el romànic no havia nascut al Laci ni al centre d'Itàlia. Amb un segon viatge vaig anar a la Toscana i a la Toscana em vaig trobar exactament igual. No hi ha iglésies romàniques. Hi ha aquestes dues grans catedrals de Siena, de fet totes aquestes catedrals que tothom coneix, de la Toscana i de Florència, en fi, i aquestes catedrals no tenen res de romànic. Són una barreja en forma d'estils sense que portin cap senyal d'un estil precís. I a més que són iglésies totes del XIII, del XIV, iglésies ja molt posteriors als inicis del romànic. Amb un tercer viatge vaig recórrer tot el nord, des del Veneto fins a la Lombardia, etc. Tot el nord d'Itàlia, vaig visitar totes les iglésies, i allà ja hi ha iglésies romàniques. Però aquestes iglésies romàniques totes són també del XIII per munt. I per tant vaig dir, no, el romànic no pot néixer aquí, perquè jo sabia que a casa en teníem de molt anteriors, i va ser quan llavors jo vaig voler estudiar les iglésies a França. I llavors... Si això ja marxa, i si marxa ara ho tornarem a provar immediatament. Provem-ho immediatament.

Aquí hi havia iglésies anteriors.

Ah, anteriors. I llavors, com si la providència guiés els meus passos, va venir la guerra aquí i jo em vaig d'anar a França. O sigui, que jo no [?] fer d'una manera voluntària, ho vaig haver de fer d'una manera forçada. I vàrem passar, com he dit abans, aquests quatre anys a la Universitat de Montpel·lier, on hi ha la biblioteca més important d'Europa sobre l'època mitjaval, i allà vaig poder-me documentar perfectament sobre l'estat del romànic i de la idea que tenien enrum del romànic els arqueòlegs francesos. I vaig arribar a la conclusió que tots els arqueòlegs francesos estaven d'acord que el romànic abans de l'any 1050 no existia a França. Per tant, ja li donen un tope mínim de 1050 anys. I jo sabia que a casa nostra encara en tenim de molt anteriors. I va ser llavors, per acabar-ho de completar, que al passar d'aquests quatre anys a la Universitat de Montpel·lier, va ser que vaig fer aquesta vida, que he dit, de músic professional, recorrent cinc anys tots els pobles i poblats i ciutats de França, i vaig poder estudiar a fons totes les iglésies franceses. I per tant, em vaig tornar a casa jo, amb el convenciment que a casa nostra en teníem d'anteriors, com jo ja sabia. I llavors va ser quan vaig fer una nova fase, o sigui, d'estudiar les nostres iglésies. Començant per Sant Pere Roda, Sant Quirze, etcètera, anar precisant la cronologia, i m'he trobat amb iglésies del segle VII i VIII, o sigui que més de tres-cents anys d'anterioritat a les iglésies franceses, aquí ja teníem iglésies romàniques. Després d'això, vaig continuar els meus estudis per tota la part de l'Aragó, i jo el que m'interessava acabar de precisar era el romànic en el Cantàbric fins a Galícia. Hi havia el problema de l'art asturià, que era un altre

problema difícil de resoldre, i llavors vaig fer una altra sortida, que també la poso com una de les memòries que m'ha afegit addicional al final, com a epíleg, per una excursió que vaig fer amb un dels meus companys, amb el Santa Piola i en Fort, en pla de càmping, per anar estudiant totes les iglésies des d'aquí fins a Santiago de Compostela. La conclusió d'això va ser que vaig poder precisar l'art asturià com un art que agafa la volta del nostre romànic, i vaig poder apreciar el procés cronològic, o sigui que les iglésies romàniques anaven apareixent fins al final de Santiago de Compostela, i allà arribem a un moment d'eclosió del romànic en aquest procés. O sigui que l'art romànic, per tant, és una conseqüència, podem dir, de la matemàtica de la història. Gràcies als meus treballs de matemàtica de la història, una d'aquestes branques va ser precisar a la nostra cultura occidental l'origen de l'art romànic i vet aquí tot la causa dels meus estudis.

Fa poc que var anar a Amèrica, a Veneçuela.

Sí, bueno, això de Veneçuela és una cosa molt interessant perquè entra dintre del meu pla de divulgació de la matemàtica de la història, perquè, com jo dic, tinc el convenciment que si els governants del món coneguessin la matemàtica de la història, avui evitaríem totes les guerres. Amb la matemàtica de la història nosaltres podem saber exactament el que ha de passar. Més o menys els diré a grans línies. En els moments actuals, com he dit, tots els imperis que han existit fins avui han durat tots 550 anys. I aquests imperis es van desplaçant, hi ha un desplaçament de la cultura des del Súmer, des de l'Iran, Súmer, Caldea, Egipte, Grècia, la nostra cultura occidental que és on ara estem, i aquests processos es realitzen gràcies a una època creadora que després s'alternen amb les èpoques imperialistes en què els imperis o les tendres es tenen les cultures produïdes. Aquests imperis en la nostra època, per concretar, en els moments actuals, em limitaré a parlar de l'imperi francès, de l'imperi anglès i de l'imperi alemany i de l'imperi rus.

I del portuguès?

També en podem parlar del portuguès, però el portuguès té la circumstància que és un imperi, podem dir, extraeuropeu. Els portuguesos no van intervenir en absolutament res dins la política d'Europa. La seva política va ser una política dedicada a l'Àsia, dedicada a l'Àfrica, dedicada a Amèrica, però de fet no influeix en la política europea. Es diu que en completament podem dir al marge. Fora de les Il·lites que van tenir amb Castella, en les Il·lites podem dir de caràcter secundari, no intervenen per res en la política d'Europa. Per aquesta raó no cal parlar-ne. Doncs bé, agafem l'imperi francès. L'imperi francès podríem demostrar clarament com ha seguit les fases que jo dic han passat tots els imperis. O sigui que tots els imperis passen primer una ciutat hegemònica, comença a estendre la seva hegemonia per sobre una gran extensió territorial. Aquesta hegemonia primer es realitza d'una manera de caràcter militar, però continuen encara les ciutats amb les seves llibertats, amb les seves autonomies internes. Però a poc a poc, mentre l'imperi realitza el gran procés d'expansió i de conquestes, al mateix temps va absorbint al poder central cada vegada les atribucions de les ciutats independents, i aquestes ciutats van perdent les seves atribucions fins que a l'últim la ciutat imperial imposa als seus governadors, imposa als seus representants a les ciutats i als municipis, i entrem en la fase absolutista, en què el poder passa completament a mans de l'emperador i de la seva xarxa burocràtica i de la seva xarxa militar, que és el que governen, i per tant els ciutadans, de fet, deixen d'intervenir en els governs

dels imperis. Doncs bé, l'imperi espanyol passa a la primera fase, s'inicia amb el casament de Ferran i d'Isabel la Catòlica, a partir d'aquell moment s'inicia la unificació de l'imperi d'Espanya. En aquell moment té lloc la primera fase federal, Ai, perdó, jo ara em fico com l'imperi espanyol, però anem a l'imperi francès perquè seria massa llarg.

L'espanyol, ja pot dir-ho.

Bé, doncs, ja que m'he distretament entrat en l'espanyol, l'imperi espanyol, a través dels regnats d'Isabel, de Carles I, o sigui Carles V i Felip II, té lloc el seu gran procés d'expansió, d'hegemonia i de plenitud, i el mateix temps d'anar limitant la llibertat dels pobles d'Espanya. Arribem al Felip II i amb Felip II s'inicia la gran depressió de tots els imperis. Aquesta gran depressió és produïda sempre per les mateixes causes. O sigui, d'una part perquè el gran procés d'expansió, el gran procés de domini, les grans riqueses es van acumulant en la ciutat imperial, i en la ciutat imperial s'inicia ja llavors una divisió entre la societat, entre una minoria que acapara la riquesa, una classe capitalista, i una classe mitja que s'ha anat arruïnant i ha passat a ser la classe proletària. I ens trobem amb la divisió entre un capitalista, o sigui, la classe, la noblesa, la reialesa, i el poble en estat de misèria. Això és una de les causes que afavoreixen la gran depressió. La segona causa és que les ciutats de l'imperi, els pobles de l'imperi, que s'han vist cada vegada que se'ls han anat traient les llibertats, tenen desitjos una altra vegada d'alliberar-se. I després hi ha el tercer factor, que és el factor personalista dels dirigents que volen pretendre el poder personal. Aquests tres factors produeixen, indefectiblement, en tots els imperis, una gran depressió. L'imperi espanyol en aquell moment s'enfonsa, dona la impressió que va a desaparèixer totalment i que no es troba al fons de l'abim. Que sembla que va a desaparèixer, que és dins el regnat mateix de Felip V. En la segona part del regnat de Felip V, amb el seu ministre Albaroni, s'inicia el gran procés d'aixecament de l'imperi. Té lloc un principi una altra vegada de domini sobre Europa, com és conquerir Còrcega i Cerdanya en quatre dies, i llavors es produeix l'acord de l'aliança contra Espanya. I ve el desastre militar de l'Alberoni, en què es va vençut l'imperi espanyol, i en aquell moment també dona la sensació que l'imperi ha de desaparèixer. Enlloc de desaparèixer, al cap de poc es refà, comença a pujar, i arribem a la plenitud temporal de l'imperi espanyol. És el moment que es produeix el que podem dir el miracle espanyol. El miracle de l'imperi espanyol consisteix en que llavors es desperta un gran sentit de creació, de producció, aquest poble que ha quedat sotmès, i dona lloc a un estat de riquesa i de benestar material, que fa que puguem parlar també d'un miracle espanyol en aquells moments. És a dir, en aquests temps sabem que arriba un moment en què no saben on posar els quartos, els diners no saben on posar-los perquè l'imperi està roblert de riquesa. Però després d'aquesta fase de plenitud imperiale, com sempre, s'esperen les ànsies d'hegemonia, de domini, s'entra en una fase conservadora, es perden els esperits de l'esperit guerrer, i en aquell moment comencen les derrotes militars, i llavors segueix la pèrdua de l'imperi colonial, i finalment l'imperi es troba ja en plena decadència. O sigui que ha passat, i estem arribant, no sé si ho podem dir, al final de l'imperi espanyol, que tindrà lloc el 5020, concretament en què desapareixerà l'imperi espanyol.

El 2020.

El 2020, sí. Doncs bé, l'imperi francès és exactament el mateix.

Cronològicament, quina separació hi ha entre l'espanyol i el francès?

Entre l'espanyol i el francès es porta gairebé un segle just de diferència, més d'un segle. O sigui, l'imperi espanyol queda constituït el 1479, i al voltant del 1580 s'inicia l'imperi francès. O sigui que l'imperi francès s'inicia amb el regnat d'Enric IV, segueix Lluís XIII, Lluís XIV, i és aquest procés d'expansió i d'hegemonia europea equivalent al que havia fet l'imperi espanyol abans. I quan l'imperi francès arriba amb Lluís XIV a la cima, amb Lluís XV ja s'inicia aquesta fase que hem dit de caiguda vertical, degut a el que hem dit abans. O sigui que l'acumulació de la riquesa en mans de la noblesa i de la reialesa, la població passa a un estat de vida miserable, i aquesta diferència social és la que provocarà la revolució. I a més a això s'hi afegeix els pobles de França, que han estat sotmesos cada vegada més a la idea de França, que també tenen desitjos d'alliberar-se, i després el poder personal, el desig del poder personal. Aquestes estructures, altra vegada, són els que produeixen el gran derrumbament de l'imperi francès, el que se'n ha dit la revolució francesa. La revolució francesa representa tot el revés del que se'n parla correntment. Correntment es parla de la revolució francesa com si fos un moment de llibertat, de l'home que arriba a un gran moment de satisfacció, i és tot el contrari. La revolució francesa va ser enfonsar totalment els pobles de França, no d'una manera pacífica, sinó d'una manera violentíssima. És a dir, la guillotina va actuar per tota la França, menys a la illa de França. Els únics que van ser destruïts van ser els pobles de França, i van passar tot el poder hegemònic de la illa de França, llavors es va fer un règim absolutista, i quan tot es troba en el fons en què els pobles són vençuts, en què França sembla que ha de desaparèixer, en aquest cas, també igual que a Espanya, surt un individu que unifica totes les forces, en aquest cas és Napoleó. Napoleó unifica totes les forces de defensa, els exèrcits, i llavors comencen les grans victòries, el gran procés expansiu de l'imperi francès, i a l'imperi francès li passa el mateix que va passar a l'Espanya, amb l'Alberoni, o sigui que l'imperi francès en aquells moments és Napoleó es vençut a Waterloo. O sigui, en el moment d'haver fet el gran procés d'expansió, es debilita i llavors es vençut. Napoleó es vençut, i llavors passa exactament igual, també té lloc el miracle francès. O sigui, en el moment que França va ser vençuda, llavors dona la impressió que va desaparèixer. Hi havia un odi total a Europa contra França, contra Napoleó, contra el domini de Napoleó, i semblava que en efecte que França havia de desaparèixer. Doncs bé, entre les potències victorioses passa el que sempre. L'odi entre elles mateixes fa que ja no són les rivalitats que no es preocupin de l'imperi vençut, i l'imperi vençut llavors després de ser vençut, té aquest desig d'aixecar-se i de posar-se altra vegada a sobre de tot, i té lloc el gran progrés comercial i industrial dels imperis en aquesta segona fase, i es produeix el miracle francès. O sigui, que en pocs anys França torna a la plenitud hegemònica, té tota aquesta fase de plenitud que arriba fins a Napoleó III, i Napoleó III, en cedent, s'inicia ja la decadència, desapareix l'esperit de domini, i s'entra en la fase en què s'iniciarà la caiguda de l'imperi francès. I efectivament, després d'això, havia de venir fatalment la desintegració de colonial, i que és el que estem vivint i que ha passat en els nostres dies, i després d'això, França fatalment ha de perdre totalment la seva hegemonia política a Europa per passar tot en mans de l'imperi alemany. De l'imperi anglès diríem exactament el mateix, exactament els mateixos passos, només que l'imperi anglès va retrassat molt poc de l'imperi francès, l'imperi anglès queda constituït l'any 1603, concretament, que és en què Escòcia, Irlanda i el País de Gal·les ja queden unificats sota Londres. I a partir d'aquell moment té la fase imperial, la seva fase de gran expansió colonial, i quan ha tingut aquesta gran fase d'expansió

colonial, també té el seu gran desastre militar, l'enfonsada de l'imperi anglès, que es comparteix amb l'imperi colonial, quan s'enfonsa, es torna a aixecar en pit, té el seu desastre del segon pit, i ve la fase de plenitud, i després la fase conservadora, i seguidament s'inicia la pèrdua de l'imperi colonial, que és el que hem vist en els nostres dies, i que jo ja vaig predir en el 51, que havia de passar fatalment això. I ara ens trobem en els moments aquests, o sigui que a Europa de fet anem a passar tot sota l'hegemonia alemanya, excepte els pobles nòrdics i els pobles eslaus, a Europa anem fatalment sota l'hegemonia alemanya. L'imperi alemany el podem precisar exactament igual, és un imperi que ve molt regressat respecte a aquests altres, o sigui que l'imperi alemany s'inicia al voltant del 1800, o sigui dos segles després de l'imperi anglès. Amb la confederació germànica s'inicia aquesta fase àmplia i ben federal. Dintre d'aquesta fase àmplia i ben federal hi ha el procés d'hegemonia i d'expansió, és l'època de Bismarck. Bismarck derrota l'imperi austríac a Sadova, després derrota l'imperi francès, com hem dit, a Sedan, després agafa l'Erzbeischolstein al nord, i d'anar a la impressió que Alemanya ja va sobre una hegemonia total. En aquells moments també té lloc la gran depressió de l'imperi alemany. Les causes són sempre les mateixes, és a dir, la divisió de la societat entre capitalistes i proletaris. En aquell moment es comença a parlar del comunisme, que no és res més que les dues extrems de la posició social. I en aquells moments Alemanya és vençuda totalment amb la guerra del 14-18, i quan es troba al fons de l'abim, d'acord sempre amb aquestes causes, la lluita entre capitalistes i proletaris, les nacionalitats de l'imperi alemany que es volen alliberar del centralisme alemany, i el desig del poder personal. Tot això finalment, quan tot es troba al fons de l'abim, també surt un poder personal, que en aquest cas és Hitler, que no és res més que el Napoleó alemany, i Hitler podia ser exactament el mateix procés de gran expansió de domini i d'expansió per tot. I quan arriba un moment en què l'imperi alemany sembla que ja ha de tenir l'hegemonia total, llavors té lloc el gran desastre militar, que és el desastre militar de Hitler. I després d'això també donava la sensació, i això ja és el nostre, que Alemanya havia de desaparèixer, que havia de perdre-ho ja totalment. Que va ser quan jo llavors vaig dir que Alemanya d'aquí a dos anys seria la primera potència d'Europa, i en efecte s'ha produït el gran miracle alemany d'aquest redreçament econòmic i industrial d'Alemanya que la portarà a la plenitud. Ara bé, per arribar a aquesta plenitud, l'imperi alemany tornarà a estendre la seva hegemonia per a Europa, i llavors l'hegemonia alemanya s'estendrà per sobre tot el Mediterrani, en què ja desapareix...

Però és una hegemonia militar o no?

No, primer és una hegemonia econòmica, primer és econòmic, que és el que està fent ara. Actualment tot el Mediterrani es pot dir que ja és alemany, econòmicament parlant. Grècia ha hagut de rebre l'ajut d'Alemanya. Itàlia es veu que ara s'ha aguantat gràcies a que l'Alemanya l'ha ajudada. Alemanya, les seves indústries, tot va penetrant aquí a Espanya, irà penetrant a França, irà substituint els capitals dels països pel capital alemany, i arribarem amb una hegemonia econòmica alemanya. I aquesta hegemonia econòmica ve seguida després fatalment per la hegemonia política. O sigui que sabrem que veurem la unificació de les dues Alemanyas, veurem com aquesta hegemonia s'irà estenent d'una manera gairebé acceptada per les altres nacions, perquè ara França i Anglaterra entraran en les fases d'anarquia, de guerra civil interior, i això facilitarà que Alemanya vagi imposant l'ordre per tot. I entrarem en un gran imperi

alemany, però entrarem ja en l'època en què els imperis es tornen paternalistes. O sigui que el primer procés agressiu és d'una violència tremenda. Però quan s'ha arribat a la plenitud, llavors desapareix aquest esperit d'expansió més i d'hegemonia i se pretén a una estabilitat. És a dir, és una època en què el centre hegemònic se sent paternalista, no va a la domini, sinó que permet la llibertat dels pobles que formen part de l'imperi i s'entra en una època equivalent a la que està coneguda de la Pax Romana de l'imperi de Roma, dels Trajà i companyia, que són uns governadors amb bones intencions, de bona fe, sense ganes de guerra i que afavorien la llibertat dels pobles de l'imperi. És això cap a on anem a Europa actualment. Respecte a Rússia, Rússia és l'imperi que està arribant al final total del procés imperial de Rússia. L'imperi rus és un imperi que es va iniciar també el votant del 1500, una mica més tard de l'imperi espanyol. Ha sigut el seu procés exactament igual com hem dit els altres. Amb l'imperi rus hem arribat avui ja, en el moment en què ha produït totes les fases que són perfectament conegudes, però jo no vull pas entretenir tant de Pere el Gran. Pere el Gran representa el moment de redreçament de l'imperi com el Napoleó o l'Hitler. I després a Pere el Gran ve un desastre militar, ve el regne de Caterina II la Gran, que és aquesta plenitud que hem dit abans, i després s'inicia un procés de desintegració que l'inicia precisament el comunisme. A la caiguda del Sarge representa el primer pas...

... Espera, que hem de girar...